

Benvingut, míster Tola

Els dies 9, 10 i 11, Fernando G. Tola va rodar el programa «Si yo fuera presidente» en la localitat de Bocairent (la Vall d'Albaida). La població ha viscut unes jornades totalment inhabituals.

«Piano» fotocòpia en honor de míster Tola

/ J. Beneyto

FERRAN TORRENT
«Es com si ens hagués caigut la grossa.» Així de satisfet sintetitzava Blai Vañó, regidor de Cultura, el fet que Fernando Tola es fixés en Bocairent com escenari exterior del programa «Si yo fuera presidente». Per la seua banda, Tola restà bocabadat de la bellíssima panoràmica del poble, quan, un dia de desembre, el popular presentador de TVE passà amb el seu cotxe per la carretera d'Ontinyent, a la recerca d'un poble que reunís unes característiques d'acord amb la línia populista del

seu programa. Castalla i Banyeres també eren en la llista dels guionistes, però Bocairent va captivar Tola.

El poble, des de la carretera, ofereix una sensació de serenitat i benestar que no es correspon ben bé amb la seua realitat social. És clar que, això, Tola no ho sabia. A més, a ell, tant li fa la problemàtica interior: «para eso, en televisión hay otros programas». A Tola, li interessien els exteriors, allò que pot embadalir l'espectador de la gran ciutat: una imatge sense angoixa, festiva, desvetlada i aparentment feliç.

Recuperats de l'impacte, tècnics del programa i autoritats locals feren els primers contactes, alhora que el rumor s'escampava pel poble. Els xiquets no dormien de nit. Els pares no es llevaven de damunt el neguit i els més vells presentien un gran dia, un esdeveniment ja per sempre insuperable: míster Tola i la «Televisió» venien a Bocairent. «Una oportunitat que només es presenta una vegada cada cent anys», comentaren els més entusiastes, la majoria. I un exagerat: «el programa té una audiència de vint-i-cinc milions de telespectadors».

Bocairent només té cinc mil habitants. Així, doncs, tots volien contar els seus problemes, parlar amb Tola, tocar-lo. Tots volien ser «presidentes», encara que fos per una efimera estona. Els guionistes del programa es mostraven comprensius i amables: «Son una gente magnífica. Es una lástima que no tengamos espacio para todos.» Però sí, trobarien l'espai. «Los magníficos» s'ho mereixien.

L'alcalde rehabilità l'agutzil —l'home era jubilat. Li ordenà que fes un ban convocant el poble a la festa de Fernando Tola, en la plaça Major. El ball no era de disfresses, però l'alcalde digué a l'agutzil que tothom anàs embolcallat amb la popular manta. (Una cerimònia de desgreuge, ja que la indústria del tèxtil ha abocat a l'atur el trenta per cent de la població laboral de Bocairent. Fa poc, al poble, tancaren tres fàbriques.) I el poble hi acudí, amb manta. Els porus de Tola irradiaven goig; homes i dones, de tota condició social i edat, ompliren la plaça. Xiquets, una garbera: el mestre concedí dos dies de festa. A l'entaulat, Patxinguer Z, Alberto Fernández i Rafael Conde «El Titi» animaren un públic que, amb la manta ruïnosa d'embolcall, aguantà estoicament les inclemències d'una temperatura ratllant els zero graus, durant cinc hores, aproximadament.

Incident amb Tola

L'espectacle havia tingut lloc dijous, dia nou de gener. A la nit, l'ajuntament pagà un sopar a tècnics i dirigents del programa. No, a tots no, que eren cent deu les persones que TVE havia desplaçat a Bocairent. Només quaranta, entre autoritats i els

altres. Una xicoteta despesa en honor de l'ambaixada de mister Tola, que gaudi de les excel·lències culinàries en el Maset dels Zuavos.

A l'endemà, divendres, «Si yo fuera presidente» mostrà unes altres facetes de la vida quotidiana de Bocairent. El consistori celebrà un «pleno», el més important de tot l'any, segons l'alcalde, expressament per al programa de Fernando Tola. Però ací l'ajuntament féu una petita trampa, diguem-ne, una xicoteta «mentida piadosa». El «ple» dels pressupostos ja s'havia celebrat al desembre. És a dir, allò que s'havia de discutir i aprovar davant de vint-i-no-sé-quants milions d'espectadors era pactat i discutit un mes abans. Els actors del PSOE, AP i PCE feren tan bona representació que mister Tola no es va adonar que li fotien còpia per original.

Prèviament al sainet consistorial, Tola fou increpat, en el bar Ximo, per un jove, que l'acusà de «demagogo» i d'intentar amagar la problemàtica del País Valencià. L'incident s'esdevingué de la següent forma: Miquel Roca —així diuen al jove— es dirigí al presentador per si podia introduir en el seu programa algun aspecte de la problemàtica sobre la llengua catalana. Tola contestà que això no era problema d'ell, resposta que no convencé el xicot, que, davant d'un nombrós grup de gent, defensà la seua proposta argumentant-li si només li interessava la problemàtica castellana.

Que has dit, valent; mister Toia perdé la composura: apartà la maquilladora —baixeta i grossa—, que en aquell moment manipulava la «cara» del presentador i insultà el jove

Repeticions de tòpics oblidats per al programa «Si yo fuera presidente».

Un jove acusa Fernando Tola de «demagogo»

/ J. Beneyto

dient-li que tenia trets femenins. Lluny d'acovadir-se i no massa aclaparat per la personalitat del contrincant, l'al·ludit li féu front, malgrat el públic del bar —fent costat a l'estrella. Fernando explicà a la parròquia el sacrifici que li suposava eixir de Madrid, a fi de rodar el programa en «provincias». Sempre hi ha desagraïts.

Ple i entrevistes

Amb la foguerada al llom, Tola es dirigí a l'ajuntament entre palmadetes d'ànim del veïnat. Allí, els grups polítics celebrarien la pantomima

ressenyada. Els tècnics de la televisió col·locaren els micròfons de solapa als regidors. Aquests, seriosos i circumspectes, mampren-gueren a discutir els uts i els ets de les partides pressupostades, amb una llengua no excessivament dominada. Digués el que es digués al saló, res no canviaria, atés que allò era un «pleno» de fotocòpia.

Amb tot, el portaveu d'Alianza Popular, coreixedor de la multitudinària audiència de què disposava, llançà una proclama contra el pressupost, aprovat pel PSOE i PCE, fent constar que la intenció

d'«entrades» i «eixides» presentades no solucionava l'atur local. Gestos d'estranyesa i inquietud aparegueren als rostres dels regidors del PSOE. Afortunadament, la cosa no va anar avant, pels «incisos» —paraules textuales— que l'alcalde introduí al parlament de —en aquest cas— la traïdora oposició. Tola, mentrestant, ordenava als càmeres que fessen primers plans d'una xiqueta que era asse-guda al seu costat.

Acabada la broma dels pressupostos, el popular presentador féu unes entrevistes a diverses persones del poble, avisant que, si eren càrrecs sindicals o similars, no se n'isquessen dels límits que marca la «constitució». El despatx es convertí en un confessionari, on el pare Tola atenia tota mena de preocupacions. Fins allí arribà, també, Paco Rojo, l'amo del bar de l'estació, al qual mister Toia preguntà quines queixes volia exposar. Paco, però, no en tenia; volia oferir-li solucions. «Ah, ¿sí? —féu el presentador— diga, diga.» «Mire vostè —afirmà el de l'estació—, per tal que s'acabe la inflació s'ha de cobrar el salari d'un ministre.» «Y del paro, ¿qué me dice usted?» «Això encara és més fàcil de solucionar —somrigué Paco— Si jo fóra president, ordenaria als treballadors que feren l'horari dels capellans: mitja hora de faena.»

Paco Rojo té tantes possibilitats d'eixir en pantalla com Bocairent d'aprofitar el programa a fi d'incrementar el turisme, tal com pretén l'alcalde: la infraestructura hotelera del poble es redueix a un hostalet on, per cert, no dormiren Fernando Tola ni els cent deu que l'acompanyaven.